Het verlangen naar en de vrees voor geluk; de angst om het kleine ego los te laten

15 april 1966
lezing 142

“Gegroet, lieve vrienden. Zegeningen voor ieder van jullie. Gezegend is jullie vermogen om te begrijpen, op te nemen, te verwerken en te gebruiken wat jullie in dit uur mogen ontvangen.

Deze lezing is een voortzetting van het onderwerp dat we laatst al hebben aangeroerd: het diep in de mens gewortelde verlangen naar geluk en tegelijkertijd de angst ervoor. Deze angst bevindt zich op een heel diep niveau van de menselijke psyche, ver beneden de neurotische misvattingen en angsten die de mens in zijn onbewuste koestert. Angst voor geluk houdt rechtstreeks verband met angst om de uiterlijke vermogens van het ego los te laten. Aldus redenerend moet het verlangen naar geluk ook het verlangen zijn om van deze vermogens van het ego te worden verlost. We hebben dit onderwerp in zekere zin in het verleden al besproken, maar we moeten het nu op een dieper niveau benaderen, vanuit een nieuw gezichtspunt en met nieuw begrip. Veel van mijn vrienden zijn in hun persoonlijke werk op hun eigen pad zover gekomen, of staan op het punt zover te komen, dat ze zich bewust zijn van het diep gewortelde conflict tussen het verlangen naar en de angst voor het loslaten van het kleine ego.[1]

[1] Zie lezing 132 'De functie van het ego met betrekking tot het ware zelf' (Noot vertaler)

Zoals je mij over zoveel andere onderwerpen, of andere aspecten van zijn hebt horen zeggen, bestaat alles zowel in een juiste als in een verwrongen vorm. Hetzelfde geldt voor het loslaten van het uiterlijke ego. Dit kan ook op een verwrongen, onevenwichtige en daarom ongezonde manier gebeuren. Laat ik allereerst verduidelijken wat ik bedoel met de vermogens van het ego. Die zijn voor de mens direct toegankelijk: zijn *wilsdenken* en wat ik vaak de *uiterlijke wil* of de wilskracht noem, die direct kan worden uitgeoefend. Een eenvoudig voorbeeld op fysiek niveau maakt het verschil duidelijk tussen directe en indirecte wil. Je kunt bepalen *hoe* je beweegt, *dat* je een hand gaat bewegen of wat je gaat ondernemen. Maar je hebt met je wil geen directe controle over je hartslag of over je bloedsomloop. Hetzelfde verschil bestaat op mentaal en emotioneel niveau. De mens kan zichzelf niet dwingen bepaalde emoties te koesteren, maar hij kan wel de richting van zijn denken bepalen en *daardoor uiteindelijk ongewenste emoties veranderen*, net zoals de hartslag en de bloedsomloop indirect kunnen worden beïnvloed door die vermogens die de mens direct kan activeren.

Wanneer de mens zijn directe wilskracht op een verkeerde manier gebruikt, heerst er wanorde in de psyche. Als hij zijn wil te zeer inspant en op gebieden probeert te richten die niet rechtstreeks gecontroleerd kunnen worden, verknoeit hij energie en verzwakt hij zichzelf. Het is net als wanneer hij uit alle macht en uit pure wilskracht zou proberen een verandering in zijn bloedsomloop af te dwingen. Als deze poging al enig effect heeft, dan kan die zijn toestand alleen maar verergeren. Anderzijds beschikt de mens over vele middelen om zijn bloedsomloop te verbeteren en die moeten met behulp van zijn uiterlijke wil worden toegepast. Hetzelfde geldt voor zijn mentale en emotionele vermogens. De mens raakt vaak verloren in een verkeerde benadering, hij doet zijn wil op de verkeerde manier gelden en maakt er geen gebruik van op momenten waarop dat wenselijk zou zijn. Wanneer de wil niet voldoende wordt gebruikt, verzwakt het ego geleidelijk. Wanneer de wil te zeer wordt ingespannen, wordt het ego te sterk en te star. Als een ego te zeer wordt ingespannen, raakt het zo uitgeput dat de mens ernaar verlangt om uit het zelf te ontsnappen, om het los te laten, uit zwakke motieven.

Op een juiste manier loslaten kan alleen gebeuren als het ego gezond, in evenwicht, en niet geïndoctrineerd is met verkeerde opvattingen, onechte angsten en destructieve houdingen. Alleen dan kun je de directe en te sterke controle opgeven en ga je daar ook werkelijk naar verlangen. Het diepe verlangen van de mens naar geluk en harmonie

komt voort uit het feit dat hij diep van binnen weet dat alle grote menselijke ervaringen het gevolg zijn van het in zekere mate loslaten van de vermogens van het ego, van een te strakke controle. Alle creatieve manifestaties zijn rechtstreeks gevolgen van een innerlijke intelligentie en wijsheid die veel groter is dan de bewuste, direct beschikbare intelligentie. Daarom moet de laatste weloverwogen gebruikt worden om de eerste te activeren.

Dit innerlijke wezen bestaat schijnbaar geheel onafhankelijk van het uiterlijke wilsdenken. Eerst is de mens volledig onbewust van deze krachtige, innerlijke intelligentie; dan ervaart hij die af en toe als totaal los van zijn bewuste, doelgerichte zelf en tenslotte integreert hij deze twee delen van zichzelf. Om deze integratie tot stand te brengen, moet hij het bewuste ego leren gebruiken om het innerlijke zelf te activeren. *Hij moet het gevoelige evenwicht leren tussen wanneer en hoe het uiterlijk ego gebruikt moet worden en wanneer het zich moet terugtrekken.*

Alle echt grote menselijke ervaringen komen van dit innerlijke, niet wilsgerichte zelf en kunnen nooit van het uiterlijke ego komen, tenzij het ego al geïntegreerd is met het innerlijke zelf. Alle scheppingen op het gebied van kunst en wetenschap, alle grote uitvindingen, alle echte, verrijkende en blijvende waarden komen voort uit dit innerlijk wezen, net zoals alle spirituele ervaringen en ook de verrukking van de liefde tussen de geslachten en tenslotte de grote ervaring van de fysieke dood, waarvan de mens abusievelijk heeft aangenomen dat het een trieste of verschrikkelijke ervaring is.

Dat geldt net zo min voor de dood als voor elk van de andere ervaringen die ik heb genoemd. Voor die andere ervaringen is de mens trouwens bijna even bang, alleen is die angst niet zo bewust. De mens is bang voor de grote spirituele ervaringen, hij is bang voor de grote daad van totale liefde en het loslaten van het kleine zelf in de verrukking van de eenwording. Hij is bang voor de moed die blijkbaar nodig is om het innerlijke zelf - met zijn wijsheid en waarheid - zich te laten manifesteren, zodat creatieve manifestaties mogelijk zijn. Zoals ik al zei, is de mens zich van deze angsten minder bewust, terwijl de angst voor de dood teveel nadruk heeft gekregen en een grote, schijnbaar terechte angst is geworden.
De angst voor het loslaten van de uiterlijke vermogens van het ego is weer een gevolg van de misvatting dat het leven alleen in stand kan

worden gehouden wanneer het ego strak in de hand wordt gehouden. Wat betekent leven in dit verband? De mens wil zijn gevoel van identiteit niet verliezen, zijn gevoel een individu te zijn, een duidelijk en uniek bestaan te hebben; het gevoel van zelfbewustzijn. Dit gevoel wordt vooral geassocieerd met het menszijn als zodanig, met de uiterlijke vermogens van het ego, dus met het wilsdenken. Hij is bang zichzelf te verliezen zonder deze uiterlijke vermogens van het ego. En dat betekent voor hem de dood, een gevoel dat hij niet bestaat, een gevoel van: 'ik ben niet'. Daarom houdt hij zichzelf strak in de hand.

De geschiedenis van de spirituele ontwikkeling heeft de mens tijdelijk in een toestand gebracht waarin hij zichzelf te strak in de hand houdt, als ik het zo mag uitdrukken, tot hij het evenwicht leert herstellen. In de loop van de evolutie is hij te ver doorgeschoten naar de kant van de vermogens van het ego, zodat hij die toestand, die hem scheidt van het leven, niet kan doorbreken. Dat komt omdat hij zijn afgescheiden zijn associeert met individualiteit. Het is waar dat als het ego te zwak en onbekwaam is, zijn individualiteit daaronder lijdt en daardoor minder wordt. Dus moet het ego versterkt worden, maar alleen om het weer los te laten, zodat het kan samenvloeien met het indirect toegankelijke, diepere, grotere zelf. Zo lang de mens zijn identiteit uitsluitend associeert met het uiterlijke ego, moet hij wel bang zijn het los te laten, want dat lijkt vernietiging; hij verliest zijn gevoel dat hij bestaat. Dit is het menselijke afgescheiden zijn in de ware zin van het woord. Dit is de diepste wortel van de angst om los te laten. Daarom overheerst de angst voor geluk, want echt geluk kan niet bestaan als het uiterlijk ego de alleenheerschappij heeft. Elke te grote inspanning van het ego houdt *werkelijke ervaringen* tegen. Alle echt mooie, waardevolle, constructieve, betekenisvolle ervaringen komen voort uit een volmaakt evenwicht tussen het wilsgerichte en niet-wilsgerichte zelf. Het laatste manifesteert zich op een spontane, ongevraagde, indirecte manier en is niet toegankelijk voor de uiterlijke wil.

Dat zijn de waarlijk grote ervaringen die de mens zijn één-zijn met het universum doen voelen. Het feit dat hij er voortdurend naar verlangt - of hij zich nu bewust is van dat verlangen of niet - is maar al te begrijpelijk, want dat is zijn bestemming, dat is zijn natuurlijke toestand, dat is de richting waarin zijn ontwikkeling hem duwt. De diepe innerlijke behoefte om die toestand van volmaakte integratie tussen de uiterlijke vermogens van het ego en dit innerlijke, niet wils-gerichte zelf te bereiken, moet in de mens bestaan zolang die behoefte

niet is vervuld. Daar moet hij heen. Wanneer hij zonder het te weten zijn weg naar die bestemming blokkeert, uit angst en door misvattingen, uit zelfvervreemding en door het leven te ontvluchten, dan ontstaan er diep in de psyche conflicten. Die bestemming wordt tegelijkertijd het grootste verlangen en de diepste angst. Een dergelijke tweedeling tussen angst en verlangen bestaat vooral in al die aspecten van het ervaringsleven waar een te grote controle het ego verhindert zich voldoende terug te trekken om het innerlijk zelf zich te laten manifesteren.

Waar een dergelijke te sterke controle enige tijd bestaat en de persoonlijkheid heeft uitgeput, neemt de mens vaak zijn toevlucht tot verkeerde middelen om zich te bevrijden van de last van een te sterke controle. Hij kan deze toestand niet langer uithouden, hij overbelast het ene vermogen van zijn wezen en dwarsboomt het andere, dat oneindig veel geschikter is om hem te dienen. Hij zoekt naar verlichting en grijpt zo vaak onopzettelijk naar verkeerde en zelfs gevaarlijke middelen om het wonder en de rijkdom van het universum te ervaren. De meest extreme vormen van dat soort verlichting zijn alcoholisme en drugsverslaving. Minder extreme vormen zijn zelfvervreemding en toestanden van mentale dissociatie van het zelf. Die vormen worden onbewust geïnstalleerd met de bedoeling een vlucht uit het ego teweeg te brengen. Je weet op hoeveel manieren een mens uit zichzelf kan wegvluchten. Dit zijn de verkeerde, verkeerd begrepen, onbewuste manieren waarop het zelf de bevrijding uit het te controlerende ego zoekt. Wanneer de mens dan de negatieve gevolgen van een dergelijke vlucht uit het zelf ervaart, raakt hij des te meer overtuigd van het gevaar van loslaten. En hij valt terug in het andere uiterste door alles weer te strak in de hand te houden, terug in de toestand die de oorzaak was van de onevenwichtigheid.

Alleen een sterk, gezond, krachtig ego kan zich veroorloven zichzelf te ontspannen. Alleen een dergelijk sterk, gezond, krachtig ego kan zich laten gaan en met het grotere zelf samenvloeien. Dit is het verhaal van de onevenwichtigheid in de menselijke psyche. Dit, vrienden, verklaart waarom de mens voortdurend moet verkeren in de geweldige strijd tussen verlangen naar en angst voor geluk en het gezonde loslaten dat het grotere zelf de gelegenheid geeft zich te manifesteren, te scheppen, te leiden, *te zijn*. Door dit loslaten wordt er in de ziel een echte controle gevestigd, geen strenge en angstige, maar een volmaakt harmonieuze, ongedwongen controle die het bewustzijn vergroot met de kracht die

ieder individu bezit, zonder die kracht ooit tot een last te maken.

Je zult dit onderwerp beter begrijpen wanneer je bepaalde gebieden van je leven bekijkt waarop alles uitstekend verloopt. Misschien is dat altijd zo geweest (hetgeen betekent dat je, wat die bepaalde aspecten betreft, bevrijd en gezond in dit leven bent gekomen) of heb je deze gezonde patronen in bepaalde aspecten van je leven tot stand gebracht door het werk op je pad. Hoe dan ook, het gaat hier om het positieve, zichzelf in stand houdende principe. Je herinnert je dat ik daarover heb gesproken. Om dit onderwerp begrijpelijker te maken, moet ik daar nu meer over zeggen.

Alle aspecten van leven en zijn en alle uiterlijke en innerlijke activiteiten van de mens - vooral die welke blijvend zijn en steeds herhaald worden - zijn gebaseerd op zichzelf in stand houdende processen. Elk van deze gebieden is als een magnetisch veld. De houding die een mens koestert met betrekking tot een bepaald gebied van zijn leven, de gedachten, de gevoelens, de indrukken, de begrippen, zijn daaruit voortvloeiende gedrag, reacties en interacties, de patronen die uit dit alles voortkomen, - al die dingen samen vormen een kern van energie. Er komt altijd nieuwe energie uit deze kern, die een magnetisch veld genoemd kan worden.

Voor iedereen is er een aantal fundamentele levenservaringen. Laten we enkele van de meest belangrijke en fundamentele noemen, die voor alle mensen evenzeer gelden. De houding van de mens tegenover zijn werk, zijn houding tegenover menselijke verhoudingen in het algemeen, zijn houding tegenover materiële waarden, zijn houding tegenover zijn gezondheid, zijn houding tegenover zijn uiterlijk leven, uiterlijk voorkomen en gedrag, zijn houding tegenover de natuur, tegenover kunst, genot en vrije tijd, zijn houding tegenover de spirituele werkelijkheid, zelfontwikkeling, blijvende waarden, zijn houding tegenover het verzamelen en verwerken van kennis. Dit zijn allemaal aparte, magnetische energievelden. In ieder menselijk leven houden sommige zichzelf in positieve zin en sommige in negatieve zin in stand. Waar ze positief werken, verloopt alles gemakkelijk en kent de mens geen strijd. Wenselijke resultaten komen als vanzelf, moeiteloos en harmonieus, zonder ooit problemen of conflicten te scheppen.
De juiste daad wordt op het juiste moment verricht, van buitenaf en van binnenuit. Hij doet, zegt of onderneemt de dingen die precies op dat

moment geschikt zijn. Alles wordt zonder hinder van binnenuit of buitenaf ten uitvoer gebracht, er staat niets in de weg. Dingen komen vanzelf goed. Inspiratie, leiding, de eigen vindingrijkheid van de mens - alles functioneert goed. Op dergelijke gebieden is de mens geneigd dit functioneren als vanzelfsprekend te beschouwen, zodat hij zich niet bewust is hoe dat komt. Wanneer je er aandacht aan besteedt, zul je zien dat het ego zijn steentje bijdraagt, maar niet uitsluitend de leiding heeft, want het kan dit gemakkelijke functioneren van veel factoren waarover het geen controle heeft, niet teweeg brengen. Dat zijn uiterlijke, zowel als innerlijke factoren. Dit is typisch een beschrijving van een positief werkend magnetisch veld, of van positieve, zichzelf in stand houdende energie.

De negatieve magnetische velden of ervaringsgebieden duiden niet alleen op mislukking, maar ook op spanning, moeilijkheden, het kiezen van het verkeerde moment, frustratie. Dingen mislukken. Wanneer je nauwkeurig kijkt, zie je het ego dringen en duwen, in de veronderstelling dat daardoor de weerstand zal worden overwonnen. Pijn, teleurstellingen en verwikkelingen ontstaan.

De mens is gewoonlijk zo kortzichtig dat hij de positieve velden geluk noemt en de negatieve pech. Welnu, wanneer hij het resultaat zelf rechtstreeks wil controleren, moet hij zijn energie wel verknoeien en verandert hij in geen geval een negatief veld in een positief. Maar hij kan wel rechtstreeks controle uitoefenen over datgene waaruit het negatieve veld bestaat. Dat wil zeggen, hij kan zichzelf, zijn gedachten, zijn gevoelens, zijn houdingen in dit opzicht onderzoeken. Hij heeft het rechtstreeks in de hand of hij dezelfde gedachten, gevoelens en houdingen wil handhaven of veranderen. Hij kan bepalen of hij in een vage sfeer van hulpeloosheid blijft, of besluit om deze innerlijke sfeer op te helderen door die duidelijk te formuleren en vervolgens zijn verlangen uit te spreken om deze sfeer te veranderen, om een positieve, nieuwe houding te scheppen.

Niemand is meer bijgelovig en fatalistisch dan degene die spirituele werkelijkheid achter manifestaties negeert: de materialistisch georiënteerde mens. Dat is vooral degene die in ‘geluk’ en ‘pech’ gelooft, omdat hij niet onder de oppervlakte kan kijken. Daar hij zich de spirituele werkelijkheid weigert voor te stellen, kan hij die niet zien. Hij kan evenmin zien dat hij invloed heeft op die gebieden waarop hij ‘pech’ lijkt te hebben. De enige manier waarop hij daar verandering in

kan brengen, is door een diepe en eerlijke confrontatie met zichzelf, door te beseffen dat *de mogelijkheid om te veranderen bestaat*, door het verlangen om er iets aan te doen en door niet terug te schrikken voor de vereiste inspanning.

Wanneer iemand zich in een negatief magnetisch veld bevindt, kan hij niet met zijn uiterlijke wil een verandering forceren, maar moet hij zijn uiterlijke wil gebruiken om te ontdekken waaruit dit negatieve, zichzelf in stand houdende veld bestaat, waarom het bestaat en door welke factoren in hemzelf het geschapen is, zodat hij dan automatisch in staat is een positief veld te vormen.

Zolang er negativiteit en destructiviteit in een mens is, moet hij wel bang zijn voor het loslaten van het uiterlijke, controlerende ego. Daar zijn destructiviteit uit een negatief magnetisch veld voortkomt en dat ook verder in stand houdt, betekent het loslaten van uiterlijke controle dat hij de vrije teugel geeft aan deze ongecontroleerde kracht. In die zin is dus zijn weigering om het ego los te laten een begrijpelijke bescherming en - binnen dit beperkte kader - gezond.

Het is dus begrijpelijk, vrienden, dat je bang bent om los te laten, zolang er op welk gebied van je leven dan ook een negatief magnetisch veld is. Maar je zult niet bang zijn om los te laten wanneer je de vermogens van je wil gebruikt om te ontdekken op welke specifieke gebieden positieve magnetische velden zich manifesteren en welke de specifieke gebieden van de negatieve magnetische velden zijn. Probeer dit duidelijk en nauwkeurig te zien. Het is belangrijk dat je zowel de positieve als de negatieve gebieden ziet en die vergelijkt. Niemand van jullie heeft alleen negatieve magnetische velden. En wanneer je deze twee manieren van leven vergelijkt, zul je bij het ontdekken van de aard van de negatieve magnetische velden veel rustiger te werk kunnen gaan.

Natuurlijk is dit het waar het bij dit werk om gaat, maar ik zou nu willen dat jullie het doen vanuit dit meer nauwkeurige begrip, in het kader van dit onderwerp. Je begrijpt dan onmiddellijk het bestaan van die bepaalde negatieve velden. Je ziet dan hoe het je tot dusver aan dit nauwkeurige bewustzijn ontbrak. Je neemt dan waar hoe je de energie van je ego in het verkeerde kanaal perst en je bent dan in staat om de richting te veranderen. Het bestaan van deze negatieve velden met al hun destructieve overtuigingen en denken, voelen en willen, maakt dat

je bang bent om het kleine ego op te geven. Je begrijpt dan waarom je bang bent voor geluk, waarom je bang bent om de uiterlijke controle los te laten. Wanneer je deze negatieve magnetische velden eenmaal leert kennen en begrijpen, begint hun invloed al zwakker te worden en ontstaat er langzaam een positief, zichzelf in stand houdend magnetisch veld.

Overal waar de positieve velden werkzaam zijn, moet er (bewust of onbewust) vertrouwen bestaan. Hoe meer positieve en hoe minder negatieve velden er in de menselijke psyche bestaan, hoe groter het vertrouwen moet zijn in de krachten, in de energievelden die je leven scheppen, blijkbaar onafhankelijk van je willende zelf. Hoe meer een dergelijk vertrouwen bestaat, hoe gemakkelijker het is om het kleine, uiterlijke zelf op te geven en te laten samenvloeien met het innerlijke, grotere zelf, met alle beschikbare krachten en hulpbronnen van het grotere Zijn.

Dit is de enige manier waarop je vertrouwen in het leven, in jezelf en in God tot stand kunt brengen. Want hoe kun je het kleine ego met zijn strakke controle loslaten wanneer er geen vertrouwen is? En hoe kun je vertrouwen in het universum op een andere waardevolle en echte manier tot stand brengen dan door negatieve velden met hun zich steeds herhalende, ongewenste en pijnlijke patronen te genezen? Zeggen dat je in een God moet geloven die buiten je staat, is een onmogelijke eis en een bevel zonder enige betekenis. Het betekent niets. Maar de betrouwbaarheid van het leven en daarmee van God - dat wil zeggen, van de kosmische, universele krachten en wetten - wordt iets vanzelfsprekends wanneer je begrijpt hoe en waarom de negatieve velden werken, waarom ze bestaan en dat ze niet hoeven te bestaan. Zelfs voordat je ze hebt omgevormd in positieve, weet je al dat vertrouwen in principe gerechtvaardigd is, dat er onder deze negatieve velden iets bestaat dat vertrouwd en geactiveerd kan worden door je uiterlijke verstand, wil en manier van denken. Hoe meer het zichzelf in stand houdend proces wordt ingeperkt - omdat het in principe in je manier van denken vervat is - hoe gemakkelijker het is om de energiestromen in constructieve in plaats van in destructieve kanalen te leiden. Dit is de enige manier waarop het ego gezond en sterk kan worden. Dit is de enige manier waarop het kan samenvloeien met je innerlijke wezen - het uiterst betrouwbare innerlijke wezen. Dat is integratie met het innerlijke wezen dat als het ware op een indirecte manier functioneert. ‘Indirect’ betekent dat het leven moeiteloos

verloopt, terwijl je toch geen passieve, ontvangende rol speelt. De dingen gebeuren niet voor je, maar met en door jou en maken dat je automatisch op een doeltreffende manier reageert. Wanneer de mens buiten het levensproces wil blijven en een passieve, ontvangende rol wil spelen, heeft hij de aard van het leven en de rol die hij moet spelen niet begrepen. Wanneer hij de teugels teveel in handen wil houden, dan geldt hetzelfde. Het ego kan niet opzij geschoven worden, noch moet het overbelast worden. Als je dit evenwicht tot stand wil brengen, is het van wezenlijk belang dat je eerst beseft dat je een innerlijk wezen bezit dat geactiveerd kan worden. Anders moet je je ego wel overbelasten en het taken opleggen die het niet kan uitvoeren. Alleen dan is een volledige en harmonieuze integratie van het ego met het innerlijke wezen mogelijk.

Zo moet het gaan, vrienden. Dit is de enige manier waarop integratie, vertrouwen en de ontspannen toestand van het innerlijke, rijkere, grotere wezen zich kunnen manifesteren. Niet als vlucht, maar vanuit volledige integratie van het ego met het innerlijke zelf.

Zijn er nog vragen?"

VRAAG: Wat is het tussenliggende proces om die toestand van integratie te bereiken? Is er een bepaald proces?

“Het bepaalde proces is het werk op dit pad dat ik mijn vrienden heb gegeven en zal blijven geven. Het is zelfinzicht, wat gemakkelijk klinkt, vrienden, maar niet zo gemakkelijk tot stand is te brengen. Want je wordt vaak beheerst door impulsen en driften die je maar al te glad kunt rationaliseren maar waarvan je echt niets weet wanneer het op hun ware aard aankomt. Dit diepe zelfinzicht is een lang, voortdurend pad dat de grootste moed vereist die er is: oprechtheid tegenover jezelf. Dit is de enig mogelijke weg die naar deze integratie leidt. Een andere weg is er niet.”

VRAAG: Ik word de laatste tijd gehinderd door blokkades; telkens wanneer ik mezelf confronteer en de methoden gebruik die u zojuist hebt beschreven, sta ik voor een leegte. Het is heel moeilijk daar doorheen te gaan en heel vermoeiend, het vreet energie. Kunt u me hierbij helpen?

“Als je jezelf nauwkeurig gadeslaat, zul je in de eerste plaats ontdekken dat je een soort angst voelt wanneer bepaalde onderwerpen

aan bod komen, onderwerpen die je wilt bespreken of waarover je wilt mediteren. Die angst is eerst misschien alleen merkbaar als een vaag gevoel van onrust, van ongeduld, irritatie en dat soort dingen. In plaats van onmiddellijk te proberen daar doorheen te dringen of het gevoel weg te redeneren, moet je wat sleutelwoorden opschrijven. Het is belangrijk dat je het opschrijft omdat het je anders zo gemakkelijk ontglipt. Wat zijn dat voor momenten waarop je je niet op je gemak voelt? Bij welke gelegenheid was dat? Welke gedachte schoot door je heen toen de gecamoufleerde angst optrad? Probeer dat zo nauwkeurig mogelijk vast te stellen en schrijf het op. Als je dat een paar dagen of misschien een week doet, krijg je een hele lijst. Daaruit komt dan een duidelijk patroon, een gemeenschappelijke noemer naar voren. Het is misschien betrekkelijk gemakkelijk voor je en dan begin je al gauw een bepaald gebied te zien waarop je blokkeert omdat je de waarheid uit de weg gaat. Dat is altijd zo en het veroorzaakt onnodig leed, last, angst, een vlucht uit het zelf. Pas wanneer je het volledig onder ogen ziet, is verlichting en groei mogelijk. Als je toegeeft dat je bang bent voor de waarheid, kun je tegen jezelf zeggen: “Dat wil ik niet zijn. Dit is een irrationele, onlogische, ongegronde angst die niet gebaseerd is op de werkelijkheid. Ik geef er niet aan toe. Ik neem het vaste besluit dat ik het onder ogen wil zien, wat het ook is. En ik vraag daarbij alle hulp.”

Wanneer je zo met je uiterlijke, willende zelf bepaalt wat die negativiteit is, dan wordt de weg weer vrij en zullen de blokkades wijken. Als je de gemeenschappelijke noemer en daardoor het probleem dat je nog steeds niet onder ogen wilt zien, niet kunt vinden, dan maakt een sessie met het medium hier de weg misschien weer vrij. Dan kun je van daaruit verder gaan. Soms kan er in één goede, diepe sessie zo’n opening ontstaan. Als je het uit jezelf kunt ontdekken, dan weet je vanzelf de volgende stap. Je kunt het ook nog eens aan mij vragen, ik zal je vanuit een andere invalshoek proberen te helpen. Begrijp je het? Denk je dat je dat zult doen?” *(Ik zal eraan werken, ik denk het wel….)* “Als je zegt: “Ik denk het wel” dan kun je duidelijk zien hoe je opzettelijk blokkeert, heel bewust zelfs. Juist op dit punt kun je rechtstreeks gebruik maken van de vermogens van je uiterlijke wil. Deze blokkade ligt niet helemaal buiten je bereik, dus ben je er geen hulpeloos slachtoffer van. Want het ligt binnen je mogelijkheden om te zeggen: “Ik ga eraan werken” en het te menen ook.”

VRAAG: Ik denk dat ik een paar hele positieve magnetische velden heb, maar ook een paar heel ongelukkige. Wat het ego betreft

is het zo, dat ik het gevoel heb dat mijn ego of de zaak volledig in de hand heeft, of dat het helemaal verdwijnt. Het is voor mij zoiets als het een of het ander.

"Dat is precies wat ik in deze lezing bedoelde. Dit is een prachtig voorbeeld en daarom is het goed dat je het hier naar voren brengt, want het laat aan de hand van de werkelijkheid zien wat ik bedoel. Omdat het negatieve magnetische veld bestaat, ben je natuurlijk bang om je ego los te laten. Het lijkt alsof je jezelf daarmee aan iets gevaarlijks zou overgeven. Het alternatief is dat je de zaak te strak in handen houdt en dat is natuurlijk het probleem.

Daarom is het nodig dat je nu de benadering toepast die ik in deze lezing uiteengezet heb, waarbij je allereerst tegen jezelf zegt: "Hier is een negatief veld. Dit negatieve veld hoeft niet te bestaan. Het is niet mijn lot en het is niet iets dat niet veranderd kan worden. Het kan veranderd worden, vooropgesteld dat ik precies begrijp waarom het negatieve veld bestaat en wat het is dat het tot een negatief, zichzelf in stand houdend proces maakt. Daarom verklaar ik dat ik een positief veld ga vormen, wat ik alleen kan doen wanneer ik me bewust word van mijn negativiteit en destructiviteit op dit bepaalde gebied. En ik wil het ontdekken. Hoe is mijn plezier in dit opzicht verbonden aan destructiviteit? Ik wil dat zien." Dit laat je dan duidelijk inzien hoe de energie voortdurend wordt vernieuwd door het aan deze negativiteit gekoppelde plezier. Op die manier kun je het doen.

Zoals ik in het verleden heb aangeduid, kan een negatief zichzelf in stand houdend veld alleen bestaan wanneer de drang naar genot negatief gekoppeld is. Een deel van de weerstand tegen het opruimen van deze ongelukkige gebieden is een verborgen, irrationele angst die als volgt kan worden uitgedrukt: "Als ik deze hele structuur, dit hele veld met mijn negativiteit en het daaraan verbonden plezier opgeef, dan is er geen genot meer." De angst is dat het genot wordt weggenomen wanneer je de negativiteit opgeeft. Je moet die angst tegemoet treden met je bewuste, rationeel denkende zelf, wanneer je eenmaal hebt vastgesteld dat het genot niet wordt weg genomen. Genot kan oneindig veel beter en op veel wenselijker manieren bestaan bij positiviteit. In feite is de natuurlijke, oorspronkelijke toestand van de mens, voordat er een misvorming heeft plaatsgevonden, een toestand van het grootste genot en uiterste positiviteit."

OPMERKING: Heel vaak denken we dat er voor genot betaald moet worden. Dat is niet nodig, genot kent geen prijs.

"Juist, zo is het. Nog andere vragen?"

VRAAG: Er is weer een speciaal iemand in mijn leven en ik denk dat ik uiteindelijk heel veel van die persoon kan houden. Ik wil op een of andere manier door deze persoon gewaardeerd worden, meer dan nu het geval is. Er zit iets dwingends in wat deze verhouding betreft, omdat ik het gevoel heb dat ik niet sneller vooruit kan komen dan mijn werktempo mogelijk maakt en mijn nog steeds bestaande problemen kunnen de verhouding belemmeren en uiteindelijk misschien doen verbreken.

"Ik zal eerst op het laatste deel van je vraag ingaan. Je bent bang dat jouw nog steeds bestaande blokkades de verhouding zullen belemmeren en misschien zelfs in gevaar brengen en kapot maken. Dit is natuurlijk volkomen waar. Het zou niet eerlijk zijn als iemand je zou vertellen dat dit niet kan. Maar bedenk eens hoeveel vaker dit kan gebeuren, telkens en telkens weer, totdat alles zo bitter wordt dat je je volledig uit het leven terugtrekt. Bedenk eens hoeveel pijnlijker het moet zijn wanneer je deze voorvallen toeschrijft aan verkeerde redenen en hoe constructief je leven is wanneer je leert van alles wat je ervaart. Want niemand, absoluut niemand gaat door het leven zonder kansen weg te gooien. Iedere geïncarneerde ziel heeft onopgeloste problemen en blokkades. De gezonde benadering die ik aanbeveel, luidt als volgt: "Ja, ik zit hier met een probleem. Het is goed mogelijk dat mijn nog steeds bestaande problemen bijdragen tot een onvolmaakte verhouding die misschien tenslotte ophoudt. Maar zo is het leven en ik ben van plan zoveel mogelijk van alles te leren en alle gebeurtenissen met de meest constructieve houding te benaderen." Je moet ook weten dat je je niet tot iemand aangetrokken kunt voelen die niet - min of meer - dezelfde problemen heeft. Daarom is de ander er net zo verantwoordelijk voor als de verhouding niet lukt. Het komt niet alleen door jou, het *kan niet* alleen door jou komen. Het komt noch uitsluitend door jou, noch uitsluitend door haar, de situatie wordt door beiden geschapen. Wanneer je het gevoel hebt dat anderen geen blunders kunnen begaan en je je schuldig voelt omdat je niet 'zoals anderen' bent, dan zul je je dwingend en overbezorgd voelen. Maar wanneer je weet dat volmaaktheid niet bestaat en dat niemand in welk stadium dan ook meer dan zijn

best kan doen, dan zul je meer ontspannen zijn. Het belangrijkste is dat je je huidige beperkingen met al hun gevolgen aanvaardt.

Dit is een fundamentele vereiste om die beperking uit de weg te kunnen ruimen. In die geest kun je uit elke ontmoeting nog veel vreugde, een steeds groter wordende vreugde putten en elk nieuw contact zal beter verlopen tot je niet langer bang voor mensen, voor contact, voor liefde, voor jezelf bent. Op deze manier zal het meer een les zijn, ontvang je meer hulp en geef je de ander ook meer, wat op zijn beurt jouw zekerheid weer zal vergroten. Met deze houding leef je niet in een illusie, in een verdraaiing van de feiten; je zult de werkelijkheid zien en groeien door wat je ziet. Je kunt niet verwachten dat deze blokkades in één klap verdwijnen. En toch zul je meer plezier aan dergelijke ontmoetingen beleven dan ooit tevoren. Denk niet dat alle andere mensen anders zijn dan jij en geen problemen hebben, dat ze volmaakte relaties hebben en nooit iets kapot maken en dat jij de enige bent die zoiets doet. Denk niet dat ook jij bij de bevoorrechten zou horen als je deze blokkades alleen maar vlug uit de weg zou kunnen ruimen. In deze aardse sfeer is iedereen voortdurend bezig iets zonder opzet te vernietigen. Maar dat is niet het einde van de wereld. Als je er op deze manier naar leert kijken, hoef je niet zo bang te zijn. Wanneer je weet dat elke relatie een wederzijdse onderneming is - of die relatie nu goed is of niet – *moeten* alle betrokkenen zich dat duidelijk realiseren; het kan geen eenzijdig iets zijn. Als je dit weet, ontdek je ook je eigen kracht.

Er bestaat een vreemd en schijnbaar paradoxaal evenwicht: hoe egocentrischer het kleine kind is, des te eenzijdiger het verwacht alleen maar te krijgen. Hoe zwakker en hulpelozer iemand wordt, des te onveiliger hij zich voelt en des te meer hij denkt de volledige verantwoordelijkheid voor een mislukking op zich te moeten nemen. Aangezien zo iemand alleen *zijn* behoeften, *zijn* verlangens ervaart en aangezien alleen *hij* telt, kan hij de zwaarte van een mislukking niet delen wanneer het fout loopt. Hij kan zich evenmin van de kracht bewust zijn die hij aan de ander te geven heeft.

Anderzijds is het zo dat wanneer hij het op zichzelf gericht zijn is ontgroeid en zich daarom gelijkwaardig aan de ander voelt, zijn zorg voor de ander groter moet worden. Dat zal hem vanzelf het gevoel geven dat hij net zo'n groot vermogen heeft om iemand gelukkig of ongelukkig te maken als hij tot voor kort alleen aan de ander

toeschreef. Hij zal zich daardoor veel zekerder voelen en zal als gevolg daarvan voelen dat de verantwoordelijkheid een gedeelde verantwoordelijkheid is in plaats van een waarbij hij heen en weer slingert tussen de schuld geven aan de ander en aan zichzelf. Wanneer je de ander niet als een smekend kind tegemoet treedt, zul je je kracht en je vermogen om te geven kennen. Dit zal je in staat stellen om je intelligentie, je waarnemingsvermogen en intuïtie te gebruiken om je krachten tussen de actieve en de passieve bijdragen aan de relatie te verdelen. Het moet je de vrijheid en het gevoel voor verhoudingen geven om te beseffen dat jullie er beiden bij zijn betrokken. Als de ander vrij van problemen zou zijn, zou deze gezonde toestand alle moeilijkheden overwinnen want dat is de kracht van geestelijke gezondheid.

Lieve vrienden, het geestelijke voedsel dat ik jullie hier heb aangeboden kan heus door jullie allemaal worden opgenomen. Het kan jullie echt verrijken bij je groei, als een nuttig instrument om te ontdekken en te bepalen waar positieve en negatieve magnetische velden bestaan en om de mogelijkheid in overweging te nemen dat de negatieve velden kunnen worden omgevormd als je dat echt wenst en bereid bent daarmee tot het einde door te gaan.

Wees gezegend, dierbare vrienden. Wees in vrede, wees in God!”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1966.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'The Longing for Happiness and the Fear of Happiness -
the Fear of Releasing the Little Ego'
Vertaling door Frans Oosterbaan in 1985; in 1999 herzien door Marije Mol.
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2009*